

### Een frightnight voor vips

Heb je last van hippopotomonstrosesquippedaliofobie? Drink dan nog snel wat côtes du Rhône, yquem of sjampie. Als je het dictee niet foutloos schrijft, beschouwen we je niet als tararaboemdijeeffiguur of lulletje lampenkatoen. Hier gaan we dan ...

Dit jaar valt Halloween samen met de museumnacht in het Museum voor Natuurwetenschappen. Daar stonden ze allemaal, entre chien et loup, de vipgenodigden, die als eersten naar binnen mochten. Meneer Vijvermans stond vooraan bij de deur, vergezeld van zijn echtgenote en zijn dochter Lily. Beroepshalve was hij zelfstandig beleggingsadviseur. Zijn clientèle vond hij voornamelijk in het nabijgelegen rvt (rust- en verzorgingstehuis). Veel vrije tijd had hij niet, want vaak moest hij een hapje gaan eten bij een verkoopgesprek. Zijn lievelingsgerecht was taart. Versgebakken of al wat oudere ... Mevrouw Vijvermans had het nog veel drukker dan manlief. Terwijl haar man behoorlijk wat geld binnenbracht, moest zij ervoor zorgen dat het gezin die rijkdom ook uitstraalde.

Wat verderop stond onder meer apotheker Marcus D. M. Martens, de beste vriend van de heer Vijvermans. De apotheker was gespecialiseerd in het mithridatiseren van zijn medemens, en daarom nam zijn beste vriend hem maar al te graag mee naar zijn zakendiners. Natuurlijk was er ook nog de heer De Coster. Hij was een pakkenman, die zich vooral op zondag opkleedde, wanneer hij als lector steevast aanwezig was in de mis. Als laatste in de rij van de belangrijke genodigden stond Evita, de bekendste operazangeres van het dorp. Het clubje vips hield zich ver op afstand van hun medemensen die zij als boertjes van buut'n beschouwden.

Eindelijk mochten ze naar binnen. Daar werden ze eerst getrakteerd op een toespraak van Blanche, de directrice van het museum. Terwijl zij een taedieuze speech hield over de KPI's van het museum, lonkte meneer Vijvermans al naar het buffet met meerdere croquebouches, moelleux en de fiadu. Hij hoorde nog net dat Blanche, Evert, de ad-interimboekhouder de laan had uit gestuurd en hem had vervangen, door Jules, haar cicisbeo. Deze man was jager, richtte zijn pijlen vooral op Thaise olifanten en zou het museum helpen met het uitbouwen van een slagtdendentoonstelling.

Na de speech werden de gasten getrakteerd op een lichtalcoholisch aperitiefje en kregen ze een rondleiding over de benedenverdieping. De rondleiding werd georganiseerd door een deskundige in de chasmologie, genaamd Klaas. Vaak moest de man zijn stem verheffen, omdat Lily weleens in Morpheus' armen belandde. Terwijl hij langwijlig lamijnde, liep hij met de genodigden onder meer langs een tafel van scagliola waarop een shimeji lag.

Deze modderfokker met vooral veel nixfactor kon Lily echt niet boeien. De tiener behept met je-m'en-foutisme had tijdens de rondleiding al de hele tijd naar drillrap geluisterd, gewinozd en gephubd. De reden om aanwezig te zijn bij dit protserig vertoon, was omdat zij hier haar tinderdate zou ontmoeten. Plots whatsappte deze laatste haar dat hij zich schuilhield op de kelderverdieping van het museum. Lily wist aan de aandacht te ontsnappen en haastte zich naar de lift. Beneden gingen de deuren open en kwam Lily terecht in een aquifer waarbij het invallend maanlicht werd tegengehouden door een mashrabiya. Ze voelde zich een beetje op haar ongemak in het duister, maar gedroeg zich liever niet als een zeiklijster, in de veronderstelling dat haar date in de buurt was. Ze zette enkele passen naar links, hoorde plots een dof gestommel en draaide zich om.

Daar was hij dan ... Tetterettet! Hij blies uit volle borst op zijn bassax. 'Hu!' riep Lily. Ze verstijfde van angst. Ze had al jaren last van coulrofobie, maar wat ze nu zag, tartte alle verbeelding. Zijn bontgekleurde blotebillengezicht werd zichtbaar in de schemering. Deze clown was ongetwijfeld een bekend subject uit het zwacrieregister. Hij ritste zijn paarse pofbroek naar beneden en siste 'Als je bang bent in het donker, moet je fluiten'. 'Allemachies,' riep Lily uit. Bij het zien van het innette lichaam van deze laideron, werd ze spontaan overvallen door een vlaag van gymnofobie.

Intussen waren de andere genodigden onder leiding van Klaas aangekomen bij een trois-quarts van de Roi-Soleil. Voor het schilderij stond een zuil met daarop het diëncefalon van een kodkod. Terwijl Klaas ab acia et acu uitlegde wat het verband was tussen het staatshoofd en deze hersenstructuur, zag hij vanuit zijn ooghoek dat Evita een stap naar voren deed. Iedereen kende haar als een teutige dame met een mise-en-pliskapsel en een deshabilitàchtig gewaad, die vermoedelijk leed aan het moederteresasyndroom. Plots sloeg zij bleek uit en haar gelaat vertoonde een vreemde grijns. Ze begon wild met haar armen te slaan, alsof ze neurotisch werd. Ze hief een hoge la aan, waardoor de omstaanders een acute anakoese ervaarden. 'Ach, du lieber Augustin!' riep Klaas uit en hij deinsde met grote vreze achteruit. Is het nu echt nodig om een opéra bouffe op te voeren terwijl ik probeer om jou iets bij te brengen?' 'Dit is een klassiek geval van lykantropie,' zuchtte apotheker Martens zelfgenoegzaam. 'A la bonne heure, ik zal het maar weer oplossen. Een beetje angélique zou kunnen helpen, of misschien wat theofylline'. Aangezien hij dat toevallig niet op zak had, gaf hij de poesjenel een tramadol en bracht haar zo tot bedaren.

Toen Klaas de genodigden meetroonde naar de zaal met de mirtenstruiken en mirrebomen, de banianebomen en de jatropa, verzon Blanche snel een pieskapee om ertussenuit te kunnen knijpen. Vervolgens haastte ze zich naar het buffet. Ze speelde twee flammkuchen naar binnen, een schoteltje met orecchiette en als dessert een koegel. Ze dacht plots aan wat er die middag gebeurd was.

Het was muisstil in het kantoor van Evert. De boekhouder zat zoals steeds laidback achter zijn split screen, toen de deur openzwaaide en Blanche naar binnen koekelemeide. Ze vroeg hem voor de zoveelste keer om ten algemenen nutte een plezierreisje met Jules als bedrijfskost in te geven. Daarnaast kwam ze haar boekhouder ook nog inseinen over het feit dat de erhu, die een Faeröerse tagrijn destijds aan het

museum geschonken had, gestolen was. Dat was natuurlijk maar kletsica. Die viool bevond zich, net zoals een verzameling munten (zevend'halfjes en öres) en een zwaard met S.P.Q.R. in romeinse letters, in Blanches woonkamer. 'Dit wil ik niet op mijn foelielat hebben,' riep Evert. Blanche trok een gezicht alsof ze net een limquat had ingeslikt. 'Oké, dan zoek ik wel een andere dommekloot of typemiep voor jouw zombiebaan'. Evert begon haar na te bouwen, op een manier alsof zijn overste aan een allolalie leed, waarop Blanche hem ineensloeg met een spoorrijs.

Intussen had meneer De Coster zich uitgebreid tegoed gedaan aan de likorette. Hij was zo zat als een zwitser en vond het tijd om iets op te biechten. Hij schraapte zijn keel en sprak het gezelschap toe: Ik vind het tijd om te vertellen dat Lily en ik consanguïen zijn: videlicet, zij is mijn een-na-oudste dochter. The word is out. Mevrouw Vijvermans schrok zich te pletter van deze plotse onthulling en morste calamondin- oftewel kalamansibrandewijn over haar tenuetje van peperdure chappe. Dit mocht niemand ter ore komen, en zeker niet deze vooraanstaande dorpsgenoten. Met rood aangelopen wangen spurte ze de hoek om en verschool zich in de piesemopsantee.

In de donkere gang op de eerste verdieping, net naast een opgezette killdeerplevier, hield Evert zich schuil in een loutrofoor van de Khoikhoi. Aangezien de vaas een uitzonderlijk brede hals had, werd de boekhouder niet overmand door een aanval van trypofobie, oftewel angst voor kleine gaten. Hij had een buitengewone interesse in het keynesianisme en verslond sociaalgeografische en sociaalliberale literatuur, maar de afgelopen vijf jaar had hij zijn tijd verspild met het verdonkeremanen van geld en goederen voor een nietsontziende takketrol. Het was hoog tijd om haar te tonen dat hij wel degelijk een topaap was. Hij wist immers dat zij om kwart voor tien naar de vergaderzaal zou komen voor een geheime deal.

Het licht ging aan en er klonken voetstappen op de trap. Hij zou zijn slachtoffer overmeesteren. Maar toen hij goed luisterde, hoorde hij meneer Vijvermans' zeemzoete stem: 'Oh liefste Blanche, waar ben je? Ik heb het spaargeld van vijftien klanten kunnen ontvreemden. Eindelijk komt onze droom in vervulling. Djoin mij naar de kiss-and-rideparking voor het museum. Daar wacht ons la plus noble conquête de l'homme met een tilbury. Ik zal je prince charming zijn en vervoer je naar la città eterna tenzij je meer te vinden bent voor een dagje skjøring in Alaska. Terwijl de paarden dan onderweg peisteren in de buurt van een wed, drinken we gezellig samen een martini, shaken, not stirred.

Plots werd hij uit zijn mijmeringen wakker geschud door een schel geluid. Het was het gerinkel van de antieke telefoon, net naast de opgezette vogel, bovenaan de trap. Meneer Vijvermans hief gezwind de zware hoorn van de haak en bracht hem naar zijn oor. Wie kon het anders zijn dan Blanche? Meneer Vijvermans wist immers maar al te goed dat dit toestel enkel diende voor interne oproepen naar een ander toestel in de kelder, waar hij de afgelopen jaren vele leuke avonden met Blanche had doorgebracht. 'Dag liefje, het is je lovelace'. Het was muisstil aan de andere kant van de lijn. Plots klonk er een luid gehijg in zijn oor. Er liep een rilling over zijn werveladers. Het gehijg stierf langzaam weg, werd gevolgd door een nieuwe stilte, en dan plots een ijselijke gil. 'Oh

nee, Lily!’ riep meneer Vijvermans in paniek. Hij gooide snel zijn koffertje met geld in de grote vaas langs de muur en haastte zich terug de trap af.

Op de kelderverdieping opende hij de loodzware deur, waar Blanche hem de sleutel van had toevertrouwd. De lounge werd zichtbaar. Linksachter in de hoek lag een clown in een chaise longue. Zijn papperige derrière was naar het midden van de kamer gericht. Hij kauwde onafgebroken fruittella’s, terwijl er op de achtergrond ländlermuziek te horen was. Twee meter verder stond Lily, vastgebonden aan een zuil van Parisch marmer. ‘Ik sla je tot moes, vuile clown!’ riep meneer Vijvermans en hij balde zijn vuisten. Hij nam een aanloop om zijn tegenstander een flinke afpoeying te geven, maar struikelde over enkele lathyruserwten die voor de zetel lagen. Met een smak belandde hij boven op een paar oversized schoenen, die een onnozel piepend geluid voortbrachten. De clown begon luid te snikken en dikke tranen parelden over zijn blauwgestreepte wangen. Meneer Vijvermans krabbelde weer recht en keek de clown verbaasd aan. ‘Ik heb Lily helemaal niets misdaan,’ mompelde de clown. ‘Laat me vertellen hoe het komt dat ik mij soms gedraag als een voorjaarskrokus oftewel exhibitionist.’ Meneer Vijvermans nam een stoel en boog aandachtig voorover. ‘Alles begon toen ik nog een droidrie was. Mijn ouders verkochten mij aan een gemene smiecht, die nooit aandacht voor mij had en vond dat ik voor hem moest werken. Hele dagen stond ik op de kermis met een rarekiek en verdiende slechts een handjevol geld. Niemand heeft mij ooit graag gezien.’ Zowel meneer Vijvermans als Lily waren diep ontroerd door de onthullingen van de clown en besloten de man op te nemen binnen hun gezin.

Op de benedenverdieping stond het gezelschap bij het buffet: Blanche, meneer de Coster, apotheker Martens en Evita. Ze genoten van een lahmacun met sucuk en van trofie met Parmezaanse kaas. Klaas, daarentegen, was glutenintolerant, en was meer een teffanaat. Na deze verrukkelijke maaltijd serveerde Blanche de gasten nog een advocateborrel uit een fles die ze gestolen had uit het kantoor van haar jurist. Daarna rock-‘n-rolde ze vrolijk in de richting van de trappenhal. Het was bijna tien uur. Meneer Vijvermans zat vermoedelijk al een kwartier te wachten in de vergaderzaal. Hij zou zijn toekomstplannen voor haar onthullen.

Om ongezien naar boven te kunnen sluipen, liet Blanche alle lichten gedoofd. Eenmaal ze de eerste verdieping bereikt had, manoeuvreerde ze zich zorgvuldig door de smalle gang. Een hol geluid klonk vlak bij haar linkeroor. Het leek wel op te stijgen uit de antieke vaas langs de muur. Plots werd een ijzingwekkend screammasker zichtbaar in de duisternis. Blanche kon geen woord meer uitbrengen en bleef verstijfd de holle ogen van het masker aanstaren. Buiten het gemaskerde gezicht kwam nu ook een tengere arm uit de vaas naar boven. In zijn hand hield Evert een trepaneerboor waarmee hij zijn slachtoffer transeneerde. Aan een schedelboring had Blanche zich die avond niet verwacht. ‘In opdracht van Jules ben ik op zoek naar een zymotisch brein.’ zei Evert koeltjes. ‘Met zijn collectie gistende olifantenhersenen heeft hij namelijk niet genoeg.’ Toen de punt van de boor haar schedel raakte, smeed Blanche zich, als in een reflex, tegen de muur aan de overkant. Ze smakte hierbij tegen een grote rode hendel, die door de klap, naar beneden werd gedrukt. Een luik in de oude laminaatvloer schoof

open en slokte Blanche op. Ze tuimelde willoos naar beneden, in het verblijf van de vampiervleermuizen.

‘Opgeruimd staat netjes ...’ giechelde Evert, en hij sloot het luik af met de hendel. Grijnzend greep hij naar het koffertje met geld, dat meneer Vijvermans in de grote vaas had achtergelaten. Hij spurtte als een hazewind naar beneden en schoot nog snel nummer honderd binnen voor een sanitaire stop. ‘Ik vlucht met mijn orebak naar een shangri-la aan de andere kant van de wereld’, sprak hij zichzelf toe in de spiegel. Evert wist echter niet dat er nog iemand aanwezig was in de bestekamer. ‘Mag ik mee?’ vroeg een fijn stemmetje à brûle-pourpoint vanachter een houten deur. Mevrouw Vijvermans wist heel goed dat een orebak een geldla was. Na de onthullingen van meneer De Coster durfde zij haar echtgenoot niet meer onder ogen komen. Ze had niets te verliezen en haar ogen veranderden in twee dollartekens bij de gedachte aan het koffertje dat Evert met zich meedroeg. ‘Dat zie je van hier!’ zei Evert, die in een fourire uitbarstte. Mevrouw Vijvermans trok haar bralette naar beneden waardoor er een nippleslip geschiedde. Evert dacht dat hij een spooksel zag en besloot dat het allenthalve geen slecht idee was om deze demi-mondaine mee te nemen naar een onbekende bestemming. Via de nooduitgang van het museum snelden ze naar het rijtuig met de paarden, op de parking van het museum en trokken ze de wijde wereld in.

De lift ging open op de benedenverdieping. Meneer Vijvermans trad de grote zaal binnen, gevolgd door Lily en de clown. Met z’n drieën gingen ze recht op het buffet af, waar de andere vips hen een glaasje brouilly aanboden. ‘Aha, daar is onze mysteryguest!’ riep apotheker Martens smalend naar de clown, waarop deze laatste een bivakmuts over zijn oranje boekels trok en een 9 millimeterpistool uit zijn cummerbund tevoorschijn toverde. ‘Ha, apotheker Martens!’ brulde de clown, ‘Je hebt je niet aan je afspraak gehouden. Je zou mij in de kelder van dit museum komen ophalen, zodat we samen jouw collega, de doekoen van wacht konden overvallen’.

Het werd muisstil in de grote zaal en niemand durfde nog te bewegen. Niemand, echt niemand? Vanwaar kwam dan dat plotse geluid? Een gepiep van scharnieren werd gevolgd door het gekletter van botten en een luid gegrom. Het skelet van de triceratops, dat de hele avond de vips vanuit de hoek van zijn oogkas had geobserveerd, denderde nu in de richting van het buffet. Het beest opende zijn reusachtige muil met vlijmscherpe tanden, klaar om de menigte in één enkele hap op te schrokken.

De vips zetten het op een lopen en wisten te ontsnappen door de grote toegangsdeur van het museum. Ze hoorden nog net hoe de enorme dinosaurus – die niet door de deur kon – te pletter smakte tegen de glazen wand rond de deur. Buiten, op de stoep, kwam het tot een straatgevecht tussen de genodigden, die intussen behoorlijk boven hun theewater waren, en de clown, die zijn geweer tijdens het vluchten was verloren. Het slot van deze chiquige, standingvolle avond zou uiteindelijk plaatsvinden in het dichtstbijzijnde politiekantoor.